

۲۰ عدد ۲۰ نکته

۱ باشگاهی که ما امروزه به اسم رئال مادرید می‌شناسیم در روزهای نخست باشگاه فوتبال آسمان صدا زده می‌شد و در سال ۱۸۹۵ شکل گرفت. در سال ۱۹۰۰ به نام فوتبال د مادرید شناخته شد و در سال ۱۹۰۲ مادرید افسی نام گرفت.

۲ دو مدیرعامل اول مادرید افسی اهل کاتالونیا بودند! یوان پادروس رویو از سال ۱۹۰۲ تا ۱۹۰۴ کار ریاست باشگاه را برعهده گرفت و بعد هم مدیریت به برادرش کارلس پادروس رویو رسید که تا سال ۱۹۰۸ بر مسند کار بود.

۳ سه سال بعد از شکل‌گیری مادرید افسی، در سال ۱۹۰۵ باشگاه اولین مقام رسمی‌اش را با شکست باشگاه اتلتیک بلبائو در فینال کوپا دل ری جشن گرفت.

۴ آلفردو دی استفانو تبدیل به اولین بازیکنی شد که جایزه پیچیچی (بهترین گلزن لالیگا) را ۴ بار پشت سرهم به دست آورد؛ بین سال‌های ۱۹۵۶ تا ۱۹۵۹. او در مجموع ۵ بار آقای گل اسپانیا شد.

۵ زین‌الدین زیدان علی‌رغم اینکه در پست هافبک هجومی بازی می‌کرد اما در ۵ سالی که به عنوان بازیکن در مادرید حضور داشت، شماره ۵ را پوشید.

۶ مادرید هرگز سه‌گانه نبرده اما ۶ بار موفق شده دبل کند (لالیگا و کوپا دل ری یا لالیگا و جام باشگاه‌های اروپا)

۷ راؤول گونزالز شماره هفت را می‌پوشید و بهترین گلزن تاریخ باشگاه بود. او ۳۳۲ گل زده بود و بعد زمانی که پیراهنش را در سال ۲۰۱۰ به رونالدو داد، عنوانش را هم چند سال بعد از دست داد و در حال حاضر رونالدو بهترین گلزن تاریخ این باشگاه بوده.

۸ بدترین باخت رئال در لالیگا مقابل اسپانیول بوده. آنها در فصل ۳۰-۱۹۲۹ با نتیجه ۸-۱ یک بازی را واگذار کردند.

۹ بهترین پیروزی رئال در جام باشگاه‌های اروپا برد ۹-۰ صفر مقابل تیم بولدکوبلن دانمارکی در فصل ۶۲-۱۹۶۱ بود.

۱۰ تنها باشگاهی که توانست به ۱۰ قهرمانی در معتبرترین رقابت‌های اروپایی برسد (جام باشگاه‌ها یا لیگ قهرمانان) تیم رئال مادرید است.

۱۱ بهترین پیروزی تاریخ باشگاه مقابل بارسلونا بوده! آنها در نیمه‌نهایی کوپا دل ری فصل ۴۳-۱۹۴۲ بارسا را ۱۱-۱ یک شکست دادند.

۱۲ فرانس پوشکاش در جام باشگاه‌های اروپایی فصل ۶۰-۱۹۵۹ دوازده گل به ثمر رساند که در فرمت قدیمی این رقابت‌ها یک رکورد است. در دوران جدید هم رکورد دست دیگر مهاجم رئال یعنی کریستیانو رونالدو است که در یک فصل ۱۷ گل به ثمر رساند.

۱۳ رئال مادرید با ۱۳ قهرمانی در اروپا، پرافتخارترین تیم قاره سبز است.

۱۴ بین سال‌های ۱۹۶۱ تا ۱۹۸۰ رئال مادرید به طور کامل بر فوتبال اسپانیا احاطه داشت و در ۲۰ فصل ۱۴ بار قهرمان شد. بین سال‌های ۱۹۶۱ تا ۱۹۰۰ هم تیم پایتخت‌نشین ۱۹ جام برد.

۱۵ هیچ‌کس اندازه میگل مونیوز روی نیمکت رئال ننشسته. او ۱۵ سال سرمربی این تیم بود و در ۶۰۴ بازی رسمی هدایت تیم را برعهده داشت. نتیجه‌اش هم ۱۴ قهرمانی بود.

۱۶ لوئیز فیگو در تابستان ۲۰۰۰ با مبلغ ۶۰ میلیون یورو به رئال مادرید آمد تا شانزدهمین بازیکنی باشد که بین بارسا و رئال مبادله می‌شود. اولین آنها آلفونسو آلبنیز بود.

۱۷ رئال فینال جام باشگاه‌های اروپا در سال ۱۹۸۱ را یک-صفر به لیورپول باخت. آنها برای حضوری دیگر در این فینال مجبور شدند ۱۷ سال صبر کنند.

۱۸ مادرید در جریان اولین قهرمانی‌اش در فوتبال اسپانیا در سال ۱۹۳۲، بدون شکست قهرمان شد. آنها در جریان ۱۸ بازی آن فصل ۱۰ بازی را بردند و ۸ بازی را مساوی کردند. در پایان آنها ۳ امتیاز بیشتر از تیم دوم یعنی اتلتیک بلبائو داشتند.

۱۹ اولین بازی رسمی ال کلاسیکو در تاریخ ۱۹ می ۱۹۰۲ برگزار شد. بارسلونا این بازی که در نیمه‌نهایی جام حذفی بود را ۳-۱ یک برد. این اولین بازی مادرید افسی هم به حساب می‌آمد. آنها تازه اسم‌شان را تغییر داده بودند که به مصاف بارسا رفتند.

۲۰ فیفا تیم رئال مادرید را به عنوان بهترین تیم قرن بیستم معرفی کرد.

تاریخچه مختصر و مفید باشگاه رئال مادرید

۱۹۰۰ تا ۱۹۱۰؛ سر آغاز

علی بابازاده

Ali Babazadeh

در سال ۱۸۹۷ یک گروه ورزشی کوچک که باشگاه فوتبال آسمان صدا زده می‌شد توسط دانشجویان مؤسسه Libre de Enseñanza شکل گرفت. گروهی که در نهایت منجر به تأسیس باشگاه فوتبال مادرید شد. ژولین پالاسیوس که کاپیتان «آسمان» به حساب می‌آمد، تیم را در دوران سخت و طاقت‌فرسای هدایت کرد و به نوعی اولین مدیر باشگاهی که این روزها با نام رئال مادرید می‌شناسیم.

کارلوس پادروس رئیس باشگاه بین سال‌های ۱۹۰۴ تا ۱۹۰۸ هم فرد کلیدی دیگری در این دهه بود. او مؤسس رقابت‌های قهرمانی فوتبال اسپانیا و رقابت‌هایی موسوم به جام مادرید هم به حساب می‌آمد و البته از افراد پشت‌پرده تأسیس فیفا در سال ۱۹۰۴ هم بود.

۱۹۱۱ تا ۱۹۲۰؛ ظهور سانتیاگو برنابئو

در این دهه رئال مادرید افتخار آفرینی را شروع کرد و بسیاری از اتفاقات خوب برای باشگاه رخ داد که تا به امروز هم ادامه دارند. در شروع دوره برنابئو، ورزشگاه اُذنل افتتاح شد (ورزشگاهی که بین سال‌های ۱۹۱۲ تا ۱۹۲۳ میزبان تیم بود و ۵ هزار نفر جمعیت داشت. در آن زمان اتلتیکو مادرید هم درست ۲۰۰ متر آنطرف‌تر خیابان، ورزشگاهی با همین نام داشت!)، بعد هم رئال مادرید برای اولین بار در رقابت‌هایی خارجی شرکت کرد. در این دوران سلطه آنها در رقابت‌های محلی آغاز شد و دشمنی بارسلونا-مادرید هم به وجود آمد.

سانتیاگو برنابئو اولین بازی خودش برای مادرید را در دیداری دوستانه در روز ۳ مارس ۱۹۱۲ تجربه کرد. او در حالی که فقط ۱۶ سال سن داشت گل پیروزی‌بخش تیم را زد. در ۳۱ اکتبر همان سال مادرید ورزشگاهش را افتتاح کرد.

در سال ۱۹۲۰ مادرید به اولین تور خارجی‌اش در ایتالیا رفت که شامل ۵ بازی می‌شد.

در سال ۱۹۱۶ مادرید و بارسلونا رقابت بزرگ‌شان در ورزش را شروع کردند. آن سال آنها در نیمه‌نهایی جام اسپانیا به هم خوردند و برای رسیدن به فینال جنگ بزرگی را آغاز کردند. بازی‌ها در آن سال‌ها قانون گل زده در خانه حریف و یا حتی تجمع گل‌ها را نداشت. بازی اول را بارسلونا ۲ بریک برد و بعد مادرید در بازی دوم ۴-۱ یک پیروز شد. بازی سوم در پایان ۹۰ دقیقه ۴-۴ شد و کار به وقت‌های اضافه کشید تا در نهایت بازی ۶-۶ شود. به همین خاطر نیاز به بازی چهارمی بود که در آن بازی رئال ۴-۲ برد و به فینال جام اسپانیا صعود کرد.

نکته مهم اما در بازی چهارم رخ داد. در حالی که ۷ دقیقه به پایان بازی بمانده بود، بازیکنان بارسا در اعتراض به گل چهارم مادرید زمین را ترک کردند. آنها معتقد بودند آن گل در شرایط افساسید به ثمر رسیده است.

بازی فینال به میزبانی اسپانیول و در شهر بارسلون برگزار می‌شد. رئال باید به مصاف اتلتیک بلبائو می‌رفت و وضعیت برای مادریدی‌ها در بندر بارسلون اصلا خوش نبود. گارد ملی اسپانیا مجبور شد تیم رئال را تا رسیدن به ورزشگاه محافظت کند و بعد از بازی سنگ و کلوخ بود که به سمت اتوبوس مادریدی‌ها روانه می‌شد. رابطه ۲ باشگاه از همانجا شکر آب شد.

۱۹۲۱ تا ۱۹۳۰؛ ساخت ورزشگاه چامارتین

دهه ۲۰ میلادی برای مادرید پر بود از اتفاقاتی که این باشگاه را در سال‌های گذشته تعریف می‌کند. از همه مهم‌تر شاید ساخت ورزشگاه قدیمی چارماتین باشد که در آن زمان یک کار خیلی بزرگ محسوب می‌شد. ورزشگاه جدید ۱۵ هزار نفر گنجایش داشت و جهشی به سوی آینده به حساب می‌آمد. در روزهای پایانی دهه هم اتفاق دیگری افتاد. ریکاردو زامارونا که متولد شهر بارسلون بود و پیش از این فقط برای اسپانیول و بارسلونا بازی کرده بود، به مادرید آمد و این موجب غرور ملی برای آنها شد.

این روزها دیدن بازوبند سیاه به نشانه عزاداری و همدردی در فوتبال یک امر عادی است اما این تیم مادرید بود که برای اولین بار دست به چنین کاری زد؛ در روز ۵ مارس سال ۱۹۲۲ در بازی با اتلتیکو مادرید و به نشانه احترام به درگذشت سوترو آرانگورن، بازیکن مادریدی و همینطور فوت رافائل مورنو، بازیکن بلبائو (همان بازیکنی که به پیچیچی معروف است و جایزه بهترین گلزن فوتبال اسپانیا به یاد او نامگذاری شده).

۱۹۳۱ تا ۱۹۴۰؛ اولین قهرمانی در لیگ سراسری

رئال مادرید اولین قهرمانی‌اش در مسابقات لیگ را در چهارمین دوره‌ای که مسابقات برگزار می‌شد، کسب کرد. آنها در آن جام هرگز تن به شکست ندادند و سال بعد هم دوباره فاتح مسابقات شدند تا اولین تیم تاریخ فوتبال اسپانیا باشند که از عنوان قهرمانی‌شان دفاع می‌کنند.

یک ماه پیش از شروع جنگ داخلی اسپانیا در سال ۱۹۳۶ که کل کشور را درگیر کرد، رئال مادرید جام جمهوری را در فینال از بارسلونا برد.

۱۹۴۱ تا ۱۹۵۰؛ ریاست سانتیاگو برنابئو

با ریاست سانتیاگو برنابئو در باشگاه، سرعت افتخار آفرینی باشگاه دو برابر شد. به محض ورود او مادرید موفق شد تا در فینال جام حذفی اسپانیا ۱۱ بار یک بارسا را شکست دهد!

برنابئو که همیشه آینده‌نگر بود پیش‌بینی کرد که بزودی نیاز به ورزشگاهی است که بتواند دست‌کم میزبان ۷۵ هزار نفر تماشاگر باشد.

رئال مادرید همیشه یکی از پیشگامان فوتبال اسپانیا به حساب می‌آمده و در سال ۱۹۴۷ برای اولین

بار سنت نوشتن شماره پشت پیراهن بازیکنان را شروع کرد. چندسال بعد فدراسیون فوتبال اسپانیا با الهام از این موضوع قانونی تصویب کرد که همه تیم‌ها را ملزم می‌کرد تا لباس بازیکنان داخل زمین‌شان شماره داشته باشد؛ از ۱ تا ۱۱.

در ۱۴ دسامبر ۱۹۴۷ ورزشگاه عظیم و متعلق به آینده مادرید طی مراسمی باشکوه افتتاح شد. در این مراسم از همه کسانی که بودجه ورزشگاه را تأمین کردند تا رویای سانتیاگو برنابئو به حقیقت بیبوند، تجلیل شد و تیم رئال هم توانست تیم پرتغالی اوس را ۳ بریک شکست دهد (این ورزشگاه همان ورزشگاه خانگی این روزهای رئال مادرید است؛ سانتیاگو برنابئو).

۱۹۵۱ تا ۱۹۶۰؛ ورود دی استفانو

در پنجاهمین سالگرد تأسیس باشگاه، افتخارات زیادی برای جشن گرفتن وجود داشت. تیم بسکتبال باشگاه شروع به کار کرده بود، با آلفردو دی استفانوی کبیر قرارداد امضا شده بود و در فصل ۵۴-۱۹۵۳ سومین قهرمانی لیگ هم به دست آمده بود. در این دوران نام ورزشگاه چارماتین به ورزشگاه سانتیاگو برنابئو تغییر نام پیدا کرد و رئال مادرید اولین دوره مسابقات اروپایی که این روزها با نام لیگ قهرمانان شناخته می‌شود را برد. آنها اولین تیم اروپایی بودند که قهرمان مسابقات قاره‌ای می‌شدند و هر ۵ دوره اول مسابقات را مال خود کردند!

۱۹۶۱ تا ۱۹۷۰؛ افتخار آفرینی به یه‌ها

مادرید این دوره را با بدبباری آغاز کرد. آنها برای اولین بار در مسابقات اروپایی حذف شدند؛ آن هم به دست چه تیمی؛ بارسلونا! ۴-۳ در مجموع دو بازی رفت

و برگشت مرحله اول.

رئال مادرید تنها تیم اسپانیایی است که دو بار در رقابت‌های لالیگا موفق شده به ۵ قهرمانی پشت سرهم برسد. نخستین دوره بین سال‌های ۶۱-۱۹۶۰ رقم خورد و دومین دوره هم مربوط می‌شود به سال‌های ۸۶-۱۹۸۵ تا ۹۰-۱۹۸۹.

در سال ۱۹۶۴ میگوئل مونوز، مربی شهیر مادرید شروع به تغییر نسل در تیم کرد و ۲ سال بعد نمره چیزی که کاشته بود را چید. آنها در ۱۱ مه ۱۹۶۶ ششمین جام اروپایی‌شان را در ورزشگاه هیسپل بروکسل مقابل پارتیزان بلگراد به دست آوردند. به آن تیم لقب «به‌یه تیم» را داده‌اند. لقبی برگرفته از ترانه «او عاشق تو است» گروه بیتل‌ها که بازیکنان جوان آن تیم در رختکن می‌خواندند.

۱۹۷۱ تا ۱۹۸۰؛ درگذشت برنابئو و جدایی مونوز

این دهه خیلی برای مادریدی‌ها سخت گذشت. سانتیاگو برنابئو درگذشت تا ۳۵ سال ریاست خارق‌العاده او به پایان برسد. باشگاه‌ها و شخصیت‌های مختلف درگذشت او را به باشگاه تسلیت گفتند و لوییس دی کارلوس رئیس باشگاه شد. در پایان دهه مجله فرانس فوتبال رئال مادرید را بهترین باشگاه اروپا نامید.

۱۹۸۱ تا ۱۹۹۰؛ سلطه کامل رئال مادرید

نیمه دوم دهه ۸۰ برای آنها فوق‌العاده بود. رئال مادرید ۲ بار قهرمان جام یوفا شد و دوباره برای پنج بار متوالی قهرمان لیگ شد اما اوایل دهه برای آنها دشوار بود و آنها در مسابقات اروپایی به لیورپول و وایادولید باختند.

در سال ۱۹۸۲ دی استفانو سرمربی رئال مادرید شد و آمانیکو آمارو هم به این تیم پیوست. اولین قهرمانی آنها در جام یوفا با پیروزی مقابل نماینده مجارستان در فینال میسر شد (۳-۰ صفر در خاک حریف و یک-صفر در مادرید) و دومین قهرمانی هم سال بعد با پیروزی کلن آلمان به دست آمد (۵-۱ یک در برنابئو و البته باخت ۲-صفر در ورزشگاه المپیک برلین).

۱۹۹۱ تا ۲۰۰۰؛ بهترین باشگاه قرن بیستم

در این دهه بود که رئال مادرید قهرمانی‌های هفتم و هشتمش در رقابت‌های اروپایی را به دست آورد. رئال مادرید یک بار دیگر در انتهای دهه ۹۰ هم روی صندلی پادشاهی قاره نشست. در ابتدای دهه اما آنها دوباره به خاطر باخت به تنه‌ریف لیگ داخلی را از دست دادند. رئال مادرید در این دوران ورزشگاه برنابئو را بازسازی کرد و البته فلورنتینو پرز را به عنوان رئیس برگزید.

۲۰۰۱ تا ۲۰۱۰؛ کهکشانی‌ها

فیگو، بکام، زیدان، رونالدو و سایر بازیکنان بزرگ دنیا به باشگاه پیوستند تا یکی از خاص‌ترین تیم‌های باشگاهی تاریخ فوتبال شکل بگیرد. تیم کهکشانی رئال مادرید نهمین رقابت‌های اروپایی را هم برد و تبدیل شد به ثروتمندترین باشگاه فوتبال دنیا.